

Fèlix Millet, el patrici bandoler

Durant dècades, l'expresident del Palau va convertir la institució en l'eix d'una trama de negocis i intercanvi de favors mentre la societat catalana l'omplia de guardons: deu coses que has de saber sobre ell

Fèlix Millet declarant en el judici del cas Palau | Isaac Meler

Fa deu anys, l'entrada dels Mossos d'Esquadra al recinte del Palau de la Música, obeint ordres de la fiscalia, va ser viscut com la caiguda dels deus en molts despatxos del patriciat barceloní. Un mite encarnat en el nom Millet va caure a plom i en poques hores, els amics -i els còmplices- d'ahir van començar a negar a qui havia estat un dels seus.

Fèlix Millet (Barcelona, 1935) va caure del pedestal i els elogis es van transformar en indignació. L'home il·lustre va transformar-se en un empestat. De Millet se n'ha escrit molt i se'n saben ja moltes coses. Aquí teniu deu coses que us recordaran qui és aquest personatge que va ser durant dècades un dels grans de la ciutat.

1.- L'homenatge que no va rebre

Al llarg de la seva vida, Millet ha acumulat guardons i distincions. Com poques altres figures de la societat catalana. Però hi va haver un homenatge que no va poder rebre. Estava previst pel 24 de juliol del 2009. Millet havia de recollir la medalla d'or de Barcelona al mèrit cultural. La sessió es va haver de suspendre. El dia abans, els Mossos d'Esquadra entraven al Palau.

2.- Catalans de Burgos

La saga Millet està estretament lligada al catalanisme. Va ser un Millet, tiet-avi de Fèlix, qui va

fundar el Palau de la Música. Fèlix Millet i Maristany, el pare, va ser financer i empresari, i membre de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. A l'esclatar la Guerra Civil, va fugir i va passar-se a la zona franquista, establint-se a Burgos, la capital de l'Espanya sublevada. Però molt aviat va recuperar el vincle amb el catalanisme cultural, des de la presidència de l'Orfeó Català.

3.- Un passat colonial

El pare de Fèlix Millet va tenir negocis a Guinea Equatorial quan aquest territori era colònia espanyola. El futur president del Palau va passar uns anys allí i va ser gerent Companyia Agrícola i Industrial de Fernando Poo. El 1968, Guinea va assolir la independència després d'un referèndum i les relacions amb Espanya van entrar en crisi. Millet, com molts altres colons, va haver de tornar a la metròpoli.

4.- Un grup de saxo

L'estada a Guinea no va ser tenir només un component empresarial. Amant de l'esbarjo de les nits de Bata, va animar un grup de saxo, anomenat Banana Boys, que va tenir cert èxit a la colònia.

5.- Una primera estada a la presó

Molt abans de l'esclat del cas Palau, Millet va conèixer la presó. L'any 1983 va ser acusat d'estafa per la seva gestió de la inversora immobiliària Renta Catalana. Només hi va estar uns mesos, condemnat per imprudència administrativa i falsedat documental.

6.- Catalanista... i patró de la FAES

Millet va saber teixir complicitats amb tothom. Una de les aliances que va sorprendre més va ser la que va fer amb José María Aznar quan aquest era president del govern. En els anys de l'aznarisme, quan el líder conservador va voler establir una branca de la seva fundació FAES a Catalunya, l'Institut Catalunya Futur, Millet es va posar bé per ser-ne patró. Per molta gent del catalanisme cultural, el patrici va traïr la tradició familiar. Per ell, tot era molt més senzill: necessitava diners per afrontar l'ampliació del Palau i es va acostar al poder central. El ministeri de Cultura en temps d'Aznar va ajudar al projecte (15 milions d'euros).

7.- Rosa Garicano, símbol de la transversalitat de Millet

Un dels noms que simbolitza la capacitat de Millet per tenir entrada en tots els sectors és Rosa Garicano, figura important de l'estructura del Palau com a directora general. Casada amb l'empresari Xavier Ribó, de l'alt patriciat barceloní i germà de l'actual síndic de greuges i exdirigent d'Iniciativa Rafael Ribó, era filla de Tomás Garicano Goñi, militar franquista i exgovernador civil de Barcelona durant els anys seixanta. Un nom que unia burgesia barcelonina, esquerra antifranquista i dirigents de la dictadura.

8.- A noces em convides

Un total de 164.269 euros. Aquesta és la quantitat acreditada per la sentència de l'Audiència de Barcelona que va ser espoliada del Palau per pagar el casament de dues filles de Fèlix Millet. El cas Palau va tenir moltes derivades i escàndols paral·lels, però un d'ells va ser l'ús criminal del Palau per l'enriquiment de Millet i del seu número dos, Jordi Montull.

9.- L'enigma que resta pendent

Encara es desconeixen algunes coses del que va passar al Palau de la Música. Potser el gran interrogant que queda per desvetllar és amagat a les trenta caixes de documentació que van anar sortint de l'edifici des del dia de l'entrada dels Mossos, el 23 de juliol del 2009, fins al 30 de juliol

en què van entrar els nous responsables, amb Joan Llinares al davant. Aquella darrera setmana de l'era Millet, en què tant ell com el seu adjunt Jordi Montull van entrar i sortir de la casa com si res, és un secret que possiblement el responsable del saqueig s'endurà a la tomba.

10.- Un judici que encara espera la darrera paraula

Tot i que el judici del cas Palau ja es va fer, encara no se n'ha dit la darrera paraula. L'Audiència de Barcelona va condemnar Fèlix Millet a nou anys i vuit mesos de presó i a Jordi Montull a set anys i mig per saquejar el Palau. Tots dos van recórrer la sentència al Tribunal Suprem, que encara no ha emès sentència. Tot indica que no és imminent i que abans es coneixerà la sort judicial dels presos polítics que la sentència definitiva pels qui van ser a punt d'arrasar una de les grans institucions culturals del país.